

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **T. V. T.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018, č. j. MV-62898-9/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 31. 7. 2018, č. j. MV-62898-9/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 4. 2018, č. j. OAM-2731-25/PP-2017, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018, č. j. MV-62898-9/SO-2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 4. 2018, č. j. OAM-2731-25/PP-2017, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, a to zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce namítl, že nesouhlasí s posouzením žádosti a zejména s vypořádáním odvolacích námitek. Předně namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně bylo nepřípustně prováděno dokazování za pomoci úředního záznamu o podaném vysvětlení podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), což žalovaný odmítl s poukazem na § 50 odst. 1 správního řádu, ze kterého dovozoval, že jako důkaz může sloužit prakticky vše. Žalobce namítl, že podle trestního řádu platí, že pokud může být osoba podávající vysvětlení znovu k věci vyslechnuta, tak v hlavním líčení není možné provádět dokazování úředním záznamem, ale je potřeba osobu znovu vyslechnout. Není jediný důvod, proč by neměla tato pravidla být respektována v rámci řízení správního, neboť účastník řízení jistě nemůže mít méně práv. V § 137 odst. 4 správního řádu je navíc výslovně uvedeno, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Podle judikatury, kterou žalobce označil neúplným způsobem, platí, že *„obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech“*. Pokud správní orgán považoval za zákonné řízení, kde byl klíčovým důkazem prostředek, který je výslovně zákonem, ale i judikaturou označen za nepřípustný, je nutno označit i jeho postup za nezákonný.
4. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu byl podle žalobce postup žalovaného, který se řádně nevypořádal s námitkami žalobce, kdy je sice v napadeném rozhodnutí konstatoval, avšak dále nijak neřešil, pouze je bez zdůvodnění odmítl jako nedůvodné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalobce kusé a schematické, není v něm vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny žalobcovy námitky. Porušena byla též povinnost správních orgánů zjistit skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností. Žalovaný na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištěných skutečností dospěl k mylným závěrům, když za základ považuje zjištění, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu, když měl účelově prohlásit otcovství. Žalobce jednak namítá, že tomu tak nebylo, když jediný důkaz, který k prokázání této skutečnosti správní orgán používá, je nezákonný. I kdyby tomu tak nebylo, žalobce má za to, že pro posouzení situace v daném případě je nutno vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2011-102, podle kterého *„účelovost uzavření manželství ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani když tomu tak od jeho úplného počátku nebylo“*. Žalobce má ve smyslu citovaného rozsudku za to, že by tedy mělo být v řízení nejenom zjišťováno to, jak došlo k určení otcovství, ale i to, zda žalobce plní svou roli jako otec. Tato skutečnost přitom zjevně plyne z předložených, resp. v řízení provedených důkazů, tj. z listinných důkazů a rovněž výpovědi svědkyně, resp. obviněné v trestním řízení. Žalobce uzavřel, že je otcem občana Evropské unie, přičemž o svou dceru (pozn. soudu – myšleno spíše syna) pečuje. V tomto směru tedy skutečný stav věci jednoznačně naplňuje literu zákona k tomu, aby mohlo být uděleno povolení k pobytu, kdy ačkoliv určení otcovství mohlo být v počátku pouze simulovaným úkonem, tak v současné době toto spojení plní svou úlohu – tedy péči o dítě.

5. Porušena v řízení byla podle žalobce rovněž zásada přiměřenosti vyplývající přímo ze zákona, když se správní orgán I. stupně nijak nezabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný se pak sám k tomuto tématu vůbec nevyjádřil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Napadené rozhodnutí splňuje požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu. Z obsahu celého spisového materiálu podle žalovaného jednoznačně vyplývá účelovost jednání žalobce, které bylo důvodem nevyhovění jeho žádosti. To vyplývá z celé řady procesně použitelných důkazů, které obstaral správní orgán I. stupně. Žalovaný v rámci odvolacího řízení v součinnosti s odborem sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu Bílina obstaral takové podklady, které jednoznačně vyvrací tvrzení žalobce uváděná v průběhu celého správního řízení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

9. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce dne 21. 2. 2017 podal u Ministerstva vnitra žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území podle § 87b zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 15a odst. 1 písm. b) tohoto zákona, když je otcem nezletilého D. M., narozeného dne „X“, státního občana České republiky, o kterého pečuje. K žádosti přiložil mj. rodný list D. M., ve kterém je uveden jako otec nezletilého. Jako matka nezletilého je v rodném listě uvedena D. M., narozená dne „X“, státní občanka České republiky. Rovněž předložil čtyři společné fotografie, svůj návrh ze dne 20. 2. 2017 na svěření nezletilého do jeho péče určený Okresnímu soudu v Teplicích a kopie poštovních poukázek o platbách ve prospěch Kojeneckých ústavů Ústeckého kraje. Další podklady v řízení si opatřil správní orgán I. stupně.
 10. Dne 9. 4. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-2731-25/PP-2017, kterým podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že se žalobce dopustil účelového jednání s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, když účelově uznal otcovství k nezletilému D. M. Žalobce ve svém včasném odvolání vznesl námitky proti tomu, že závěr učiněný správním orgánem I. stupně vycházel toliko z výpovědi matky nezletilého D. M. sepsané do záznamu o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu, který není ani v trestním řízení použitelný jako důkaz. Žalovaný o jeho odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
 11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
 12. Za nedůvodnou však soud považoval námitku týkající se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu soud v první řadě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, podle kterého § 174a zákona o pobytu cizinců *„stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců“*.
 13. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech zákon takový požadavek výslovně uvádí (například hned v následujícím § 87e odst. 2 tohoto zákona, který se váže na jiný důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu). Lze tak konstatovat, že „obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k důvodu uvedenému zde pod písm. c) již zákonodárce. V případě 87e odst. 1 písm. c) tohoto zákona jde o případ, kdy se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Správní orgány tak sice při rozhodování podle tohoto ustanovení neměly povinnost zkoumat dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny na základě zákona o
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců, v úvahu však přicházela přímá aplikace čl. 8 Úmluvy u o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), který má přednost před zákonem.

14. K jeho potenciální aktivaci by musel žalobce v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života. Teprve pak by se správní orgán s touto námitkou musel vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Nejvyšší správní soud navíc nutnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo podle Úmluvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS) shledal pouze ve výjimečných případech, ve kterých šlo zásadně o rodinný život cizince.
 15. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud by cizinec v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu namítal skutečnosti, které by mohly působit nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musely by se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. V dané věci je však třeba poukázat na to, že žalobce ani v žádosti, ani v odvolání či jindy v průběhu správního řízení a dokonce ani v žalobě netvrdil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Přesto se správní orgán I. stupně přiměřeností napadeného rozhodnutí zabýval, žalobní námitka v tomto směru je tedy lichá.
 16. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že s ohledem na závěr o účelovosti prohlášení otcovství k nezletilému D. M. by bylo proti smyslu právní úpravy posuzovat dopad rozhodnutí na tuto tvrzenou vazbu. Dále vyšel ze skutečností, které zjistil v řízení ze shromážděných podkladů. Podle nich neměl žalobce na území České republiky žádné příbuzné. Při výsledku žalobce sepsaného cizineckou policií dne 31. 10. 2014 sice žalobce tvrdil, že je otcem i nezletilé A. F., neuvedl ji však v žádosti, nedoložil žádný doklad, který by tento vztah deklaroval, a nadto z informačního systému evidence obyvatel bylo zjištěno, že u nezletilé není uveden žádný otec. Neudělení pobytového oprávnění tedy podle správního orgánu I. stupně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval, neboť posouzení učiněné správním orgánem I. stupně nebylo žalobcem v podaném odvolání jakkoli zpochybněno. Na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). Provedené posouzení proto lze podle soudu považovat s ohledem na tvrzení žalobce za zcela dostatečné.
 17. Předmětem žaloby je hlavně posouzení, zda byly v případě žalobce splněny podmínky pro to, aby byla jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta, tedy zda byly splněny podmínky plynoucí z § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Předmětem dokazování před správními orgány byla otázka účelového prohlášení otcovství žalobce k nezletilému D. M., který je občanem České republiky. Předpokladem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo unesení důkazní břemena ohledně této skutečnosti správními orgány, přičemž takový závěr vyžadoval úplné zjištění rozhodujících skutečností a jejich posouzení ve vzájemných souvislostech.
 18. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

19. Podle § 87e odst. 1 písm. c) věty druhé zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
20. V přezkoumávaném správním řízení správní orgány důkazní břemeno ohledně rozhodné skutečnosti, na jejímž základě žádost žalobce zamítly, neunesly. Jakkoli ve vyjádření k žalobě žalovaný shrnul, že z celé řady procesně použitelných důkazů, které obstaral správní orgán I. stupně, jednoznačně vyplývala účelovost jednání žalobce, závěr správních orgánů ohledně účelovosti prohlášeného otcovství vycházel zejména z úředního záznamu o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu, které dne 13. 3. 2014 na odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje podala paní D. M., matka nezletilého D., a usnesení odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 6. 11. 2015, č. j. KRPU-274561-58/TČ-2013-040020. Dle záznamu o podaném vysvětlení D. M. uvedla, že biologickým otcem D. je její bývalý přítel T. J., nikoli žalobce. Žalobce nechala do rodného listu D. zapsat na žádost své matky, která jí řekla, že mu potřebuje pomoci. Zároveň se D. M. přiznala k tomu, že někdy v roce 2012 na jednání u Okresního soudu v Pelhřimově, jehož předmětem bylo určení otcovství k D., do protokolu označila žalobce. Podle svých slov s tím nesouhlasila, ale její matce mělo údajně hrozit, že by měla jít do vězení a měli jí odebrat děti. Myslí si vlastně, že nebyla přímo u soudu, ale že spíše jednání proběhlo v ústavu, kde byla. Usnesením odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 6. 11. 2015, č. j. KRPU-274561-58/TČ-2013-040020, byla z důvodu promlčení trestního stíhání odložena věc podezření ze spáchání přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky, kterého se měla dopustit D. M. tím, že na matrice Městského úřadu Pelhřimov při dodatečném určení otcovství měla nechat do rodného listu svého nezletilého syna D. jako matrikového otce osobu žalobce, a to v úmyslu získat jiný prospěch. V odůvodnění usnesení policejní orgán uvedl, že D. M. se popsaného jednání dopustila, s ohledem na zánik trestní odpovědnosti z důvodu uplynutí promlčecí doby je však třeba věc odložit. Vycházel přitom zejména z výše uvedeného úředního záznamu o podání vysvětlení, které učinila D. M., a dalších úředních záznamů.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 180/2016-34, publ. pod č. 3488/2016 Sb. NSS, uvedl, že *„úřední záznamy o podaném vysvětlení z ukončeného trestního řízení dle § 158 odst. 6 trestního řádu nemohou nahradit výslech účastníka řízení a svědků o skutečnostech rozhodných pro zjištění skutkového stavu věci, popřípadě provedení jiných důkazů způsobem upraveným správním řádem“*.
22. V obdobném duchu se vyjádřil Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém uvedl, že *„úřední záznamy obecně mohou tvořit jeden z podkladů rozhodnutí (§ 50 odst. 1 spr. ř.). Nemohou však být důkazem v dané věci, neboť to výslovně zákon vylučuje (srov. § 137 odst. 4 spr. ř.). Použitelností úředních záznamů o vysvětlení podaných na základě § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v trestním řízení se zabývá výkladové stanovisko Nejvyšší státní zástupkyně č. 5/2003 ze dne 6. 6. 2003. Pro účely trestního řízení má úřední záznam o podaném vysvětlení stejné použití jako úřední záznam o vysvětlení podaném na základě § 158 odst. 3 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb.,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestního řádu. Takový úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba podávší vysvětlení byla vyslechnuta jako svědek. Dále slouží soudu k úvaze, zda provede důkaz výslechem svědka. Úřední záznam o podaném vysvětlení nelze, pokud zákon nestanoví jinak, použít jako důkaz v trestním řízení před soudem. Toto pravidlo platí i pro správní řízení (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, nebo ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33). Úřední záznam o podaném vysvětlení tedy nemůže být použit jako důkaz v rámci správního řízení.“

23. S uvedenými názory se tento soud ztotožňuje, přičemž jsou aplikovatelné i na případ žalobce, kdy došlo k tomu, že správní orgány vycházely zejména z úředního záznamu o podaném vysvětlení, případně z usnesení policejního orgánu, které vycházelo z významné části z téhož úředního záznamu a dalších úředních záznamů o podaných vysvětleních. K tomu soud doplňuje, že správní orgán by byl vázán pouze případným rozhodnutím příslušného orgánu o tom, že byl spáchán trestný čin, případně přestupek nebo jiný správní delikt. Nikoli usnesením, kterým byla věc odložena. Nad rámec uvedeného a se zdůrazněním povinnosti správních orgánů zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, soud poukazuje i na sníženou věrohodnost, kterou se vyznačovalo vysvětlení D. M. zaznamenané v úředním záznamu ze dne 13. 3. 2014, neboť ta zde sice nyní otcovství žalobce negovala, zároveň však připustila, že v jiném řízení v Pelhřimově (jehož povaha z jejího vyjádření není zřejmá, a nelze tedy vyloučit, že nešlo o samotné prohlášení otcovství) žalobce za otce označila. I kdyby tedy snad úřední záznam mohl být důkazem, ze kterého mohly správní orgány vycházet, jakože podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu to možné nebylo, pochybením správních orgánů by bylo i to, že by se s ohledem na uvedený jednoznačně nevyřešený rozpor zpochybňující věrohodnost tvrzení D. M. bez dalšího opřely pouze o její tvrzení o tom, že žalobce není biologickým otcem D. a nevypořádaly se s tím, že dříve možná v jiném řízení (tj. nejen při samotném prohlášení otcovství, když přitom i souhlasné prohlášení otcovství a jeho následné negování ubírá D. M. na věrohodnosti) tvrdila pravý opak.
24. Soud proto konstatuje, že správní orgány svůj závěr založily zejména na procesně nepoužitelném důkazu, kterým byl úřední záznam o vysvětlení podaném D. M. dne 13. 3. 2014. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že obsah podaného vysvětlení koresponduje se záznamy odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Bílině ze dne 26. 3. 2012. V tomto záznamu o návštěvě D. M. v ústavním zařízení je pracovníci uvedeného odboru uvedeno, že D. M. měla ohledně otce Denise sdělit, že zatím uvedla nacionále příslušníka Vietnamu, ale ten není otcem dítěte. Její matka se měla dostat do tíživé finanční situace, kdy jí požádala o zapsání cizího státního příslušníka do rodného listu dítěte. D. M. podle záznamu zamýšlela ještě tentýž den vyrozumět sociální pracovníci ústavního zařízení s tím, že chce u soudu uvést pravdu, neboť otcem dítěte je pan J. z „X“. K povaze této listiny, která má navíc zachycovat pouze zprostředkované sdělení matky nezletilého D., lze přitom uvést to samé, jako již bylo uvedeno u výše uvedeného úředního záznamu, neboť jde svou povahou rovněž o úřední záznam, který není procesně použitelný jako důkaz.
25. Z uvedeného důvodu je namístě zrušit napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v pochybení při provádění dokazování, která představovala podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky bylo stíženo i řízení vedené správním orgánem I. stupně a zároveň pravděpodobně bude nezbytné provést doplnění dokazování, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

26. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož žalobce nebyl úspěšný s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, soud mu nepřiznal nárok na náhradu zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.